
Matthew Stover
ECHIPAMENT
STAR WARS

Matthew Stover

ECHIPAMENT

Un punct de vedere personal
asupra acţiunii sub-orbitale de la Haruun Kal
aşa cum a fost raportat de
specialistul în armament-greu auxiliar
CT-6/774

Versiunea în limba română
UNCRIS

Am ţâşnit din hiperspaţiu deasupra planului eclipticii. Lumina lui Al'har era de un galben strălucitor. Haruun Kal era o seceră strălucitoare albastră-verzuie. Două centuri de asteroizi sclipeau galben pe fondul negru-alb al cerului înstelat: una dincolo de orbita lui Haruun Kal, largă şi veche, se împrăştia către giganta gazoasă ce se rotea la exteriorul sistemului, şi alta mai subţire şi mai tânără orbita chiar în jurul planetei, rămăşiţe a ceea ce fusese cândva luna planetei.

Mi-am scos casca şi am verificat parametrii costumului spaţial. Apoi am deschis trapa de oţel transparent a turelei sferice.

Micile boxe din cască a cârâit încet.

— *Verificare comunicaţii*, spuse locotenentul Patru-Unu.

Locotenentul este pilotul nostru. Locotenent-secund CT-33/890, se ocupă de sistemele integrate. Făcea verificările anunţând „*Nav funcţional*”. Am raportat că turela mea este funcţională, iar partenerul meu din babord, CT-014/783, a făcut acelaşi lucru.

Halleck[1] a ieşit din spaţiul interstelar şi s-a plasat pe orbită planetară cam la jumătatea distanţei faţă de centura-satelitară, la mai mult de zece mii *klicks*[2] de suprafaţă.

Serviciile de Informaţii au raportat existenţa unui zvon cum că Haruun Kal ar avea un număr mic de tunuri-ionice pentru apărarea planetară, iar un crucişător mediu este o ţintă foarte mare. Chiar înainte de a porni motoarele şi decola din hangarul de pe *Halleck*, am activat intercom-ul meu pe frecvenţa dedicată turelelor.

— Ai grijă de echipament, Opt-Trei.

Partenerul meu a răspuns în stilul său din totdeauna.

— *Şi echipamentul va avea grijă de noi, Şapte-Patru*.

Aşa ne uram noi, unul altuia, noroc.

Câmpul de forţă s-a dezactivat. Atmosfera din hangar a fost expulzată către stele într-un nor de cristale îngheţate, strălucitoare.

Săgeţi alb-albastre ne precedau; erau *starfighter*-ele din escortă, propulsate de motoare ionice.

Oţelul-transparent al turelei-cupolă zbârnâi în rezonanţă când unul dintre vehiculele de desant din clasa-*Jadthu* s-a desprins din suporţi şi le-a urmat, apoi a fost rândul nostru. Comandantul şi-a luat locul în fruntea formaţiei. Noi ne-am alăturat escortei din partea stângă.

Cinci nave de luptă plecau de pe *Halleck*.

Nici una nu se va mai întoarce.

*

Ai grijă de echipamentul tău, iar echipamentul va avea grijă de tine.

Acesta este unul dintre primele lucruri care ne învaţă la căminul-şcoală din Kamino. Chiar şi înainte de a ne trezi. Atunci când suntem aduşi la starea de cunoştinţă pentru dezvoltarea aptitudinilor, „pompele” de cunoaştere au săpat adânc în mintea noastră „Ai grijă de echipamentul tău”, încât a devenit

---

[1] Halleck – crucișător mediu al Republic Navy în timpul Războiului Clonelor. Era echipat cu un regiment de infanterie grea/clone, douăzeci de nave de desant, șase escorte starfighter.

[2] Klick – kilometru.

mai mult decât un instinct. Practic, este o lege a naturii. Trăim sau murim datorită echipamentului nostru.

Sunt un soldat-clonă din Marea Armată a Republicii.

Matricola mea este CT[3]-6/774. Servesc pe o navă de asalt. Sunt tunarul din turela de la tribord.

Îmi place slujba mea. Tuturor ne place; am fost creaţi pentru ea.

Dar a mea e deosebită. Pentru că partenerul meu – CT-014/783, tunarul din turela de la babord – şi cu mine suntem cei ce avem grijă de echipament.

Platforma noastră pentru arme, *RHE LAAT/i*[4], este o armă de suport a infanteriei. Atacăm şi hărţuim inamicul; ţintele noastre sunt bunkerele, vehiculele blindate, artileria mobilă şi soldaţii inamici. Când fraţii noştri infanterişti trebuie să se năpustească asupra inamicului, noi suntem cei ce „spargem uşa”.

LAAT/i este proiectat pentru debarcarea trupelor în zonele de combat unde se duc lupte grele. Nu suntem rapizi, dar putem merge oriunde. Armele noastre de asalt sunt controlate prin *nav*; *navigatorul* controlează toate cele trei turele antipersonal, lansatorul principal de rachete şi două din cele patru tunuri principale. Tunurile cu laser pot găuri blindaje de grosime medie, iar lansatoarele de rachete au grijă de armamentul greu; sunt lansatoare cu acceleraţie[5], deci încărcătura poate fi adaptată în funcţie de misiune. Suntem dotaţi cu rachete HE, HEAP şi APF[6]; evităm armele *baradium*[7] – prea instabile – dar încărcăturile cu *detonite* şi *proton-core* pot distruge orice obiectiv de care trebuie să ne ocupăm. Treaba noastră – a mea şi a lui Opt-Trei, tunarii din turele – este să tragem în tot ce vine

---

[3] CT – clone trooper – soldat-clonă.

[4] LAAT/i - Low Altitude Assault Transport/infantry – are rolul de a transporta trupe, și de a asigura sprijin aer-sol și aer-aer pentru forțele Republicane contra celor Separatiste.

[5] Catapulte electromagnetice pentru lansări în spațiu, ce folosesc motoare lineare pentru accelerația încărcăturii la viteze mari.

[6] HE (high explosive), HEAP (high explosive armor-piercing) și APF (anti-personnel fragmentation) – diferite tipuri de încărcături explozive.

[7] Baradium, detonită, proton-core – componente în explozive.

spre noi. Fiecare turelă este o sferă din oţel-transparent în care stăm împreună cu tunurile noastre; partenerul meu şi cu mine mai controlăm fiecare câte un lansator încărcat cu patru rachete aer-aer cu rază scurtă de acţiune. Orice ar veni spre noi, îl doborâm.

De asta spun că trebuie să avem grijă de echipament.

Să zicem că trebuie să „spargem” un bunker bine protejat de pe o planetă deşertică. Noi venim la joasă altitudine deasupra dunelor, trăgând cu tunurile şi cu rachetele asupra amplasamentului obiectivului.

Să zicem că operezi un tun antiaerian aflat la juma’ de *klick* depărtare şi că deschizi focul asupra noastră. Pilotul şi *navigatorul* nu trebuie să-şi facă nici o grijă. Pentru că eu sunt aici. Tu vezi-ţi de treaba ta şi trage! A doua oară nu mai ai ocazia.

Lansează o rachetă asupra noastră. Am s-o spulber în fărâme.

Aruncă o grenadă-proton. Îţi fac praf căpăţâna.

Şarjează asupra noastră pe un *speeder-bike*. Dar fă-ţi testamentul mai întâi. Pentru că dacă ne ataci, te termin.

Cu asta mă ocup. Îmi place slujba mea şi sunt foarte bun la ceea ce fac.

Trebuie să fiu: pentru că uneori nava mea de luptă trebuie să facă lucruri pentru care n-a fost proiectată. Aşa se întâmplă în timp de război.

Ca la Haruun Kal.

Am fost alocaţi pe crucişătorul mediu republican *Halleck*, staţionat în sistemul Ventran. Un regiment de infanterie grea, douăzeci de nave de desant de clasă-*Jadthu*, o escortă de şase *starfighters*. Şi noi: cinci *RHE LAAT/i*.

În principiu, n-ar fi trebuit să fim informaţi de ce ne aflăm aici, evident; dar la fel de evident, noi oricum ştiam. Era clar că va fi vorba de o misiune de extragere a unui VIP de pe o planetă ostilă.

Nici nu era greu să-ţi dai seama. Aceste nave de desant din clasa-*Judthu* sunt de fapt un fel de bunkere zburătoare. Pătrund în viteză, aterizează, apoi stau şi încasează focul inamic până ce vine timpul să decoleze din nou. Nimic altceva decât

blindaj, motoare, două turele masive dotate cu tunuri laser şi un lansator de „pleavă-momeală” Arakyd Caltrop-5[8]. Erau destul de rapide când zburau în linie dreaptă, dar catastrofale în „dribling”. Pentru un *Jadthu* nu exista noţiunea de manevră evazivă.

Halleck avea douăzeci de astea: asta însemna că zona de aterizare va fi *fierbinte*. Chiar foarte *fierbinte*. Probabil de clasă-nova.

Starfighters erau pentru acoperire orbitală.

Acoperirea suborbitală şi atmosferică era treaba noastră.

Ventran se afla în Gevarno Loop, unul dintre o juma' duzină de sisteme conectate de piste prin hiperspaţiu ce treceau prin Al'har. Harunn Kal este singura planetă locuibilă din sistemul Al'har.

Harunn Kal este Separatistă.

Generalul Windu – adică Maestrul Jedi Mace Windu[9], general în Marea Armată a Republicii şi Membru Senior al Consiliului Jedi – a fost pe planeta Harunn Kal, singur şi sub acoperire, urmărind un Jedi renegat. De ce s-a dus personal un general? Nu ştiam. De ce s-a dus singur?

N-am întrebat.

Nu ne interesa.

Nu era treaba noastră.

Ştiam doar că: Dacă totul mergea bine, noi nu aveam nimic de făcut. Am fi făcut un sejur de una sau două săptămâni la punctul de staţionare din sistemul Ventran, după care ne înapoiem pentru realocare.

Ceva nu a mers bine.

Misiunea noastră era să-l scoatem… din nou.

*

Ei erau ascunşi în centura satelitară. Acolo ne aşteptau.

Întregul sistem era o capcană.

---

[8] The Arakyd Caltrop-5 – tun lansator de fragmente metalice/momeală cu rolul de a deruta senzorii inamici. În anumite condiții au și efect letal.

[9] Mace Windu – Maestru Jedi, ierarhic al doilea după Marele Maestru Yoda.

Probabil că stăteau acolo de câteva săptămâni, deconectaţi de la sursele de energie, ataşaţi de asteroizii rătăcitori. Nedetectabili. Aşteptând ca nava Republicană să intre pe orbită.

Ceea ce *Halleck* tocmai făcuse.

Pe fondul de valuri sclipitoare ale centurii, ei erau aproape invizibili, de aceea nu i-am putut depista până ce locotenentul Nouă-Zero n-a mormăit în *nav*:

— Se apropie *ostili*. Pe curs de interceptare. Dar nu către noi, *sir*! Se duc după *Halleck*!

— Câţi sunt, *nav*? a întrebat locotenentul Unu-Patru.

— Calculez. Nu. Îmi pare rău, *sir*. Nu sunt disponibile cifre exacte. Senzorii continuă să depisteze tot mai multe.

— Câte sunt până acum? Cu ce avem de-a face?

— Acceleraţia şi manevrele indică *starfighters*. Pilotate de droizi, *sir*. Sistemele automate de armament sunt controlate de creiere droidice sofisticate. Probabil Geonosian. Până acum am depistat şaizeci şi patru.

— Şaizeci şi patru!

— Update: nouăzeci şi unu. Unu-zero-cinci. Unu-douăzeci şi opt, *sir*.

O sută douăzeci şi opt de droid-*starfigters* îndreptându-se spre noi: o mare aglomeraţie de scântei crescătoare înconjurate de haloul dat de jeturile motoarelor cu ioni. Mai rapide, mult mai manevrabile şi mult mai bine înarmate decât orice din mica flotilă de douăsprezece nave – iar creierele droidice care pilotează aceste *starfighters* au reflexe ce operează cu viteza luminii.

Iar *Halleck* se afla direct pe traiectoria lor.

— Turelele, aţi auzit? Spaţiul va fi *fierbinte*. Repet: intrăm în spaţiu *fierbinte*.

— Tribordul, am auzit, *sir*, am raportat în timp ce-mi încărcam tunul. Şi sunt gata.

— Babordul, am auzit. Pregătit.

— Semnal de la *Halleck*, *sir*! a anunţat Nouă-Zero. Retragerea: Toate navele, anulaţi misiunea. *Halleck* este atacat – nava este singură acolo, *sir*!

— Nu pentru mult timp.

Locotenentul Patru-Unu a virat nava într-o spirală care ne-a izbit de pereţi şi a îndreptat-o înapoi către *Halleck*.

Crucişătorul era o umbră ce acoperea stelele, traversată de jeturile motoarelor droid-*starfigters*. Turbolaserele au început să tragă din această umbră către formaţia atacatoare; de la distanţa aceasta uriaşele fascicule de particule păreau ca nişte fire de păr albăstrii. Am acţionat pedalele şi am armat când servourile turelei au înclinat arma asupra formaţiei de *starfighters*.

Ştiam că Opt-Trei făcea şi el exact acelaşi lucru.

— *Turelele, foc de voie*!

Erau încă mult dincolo de raza de acţiune a tunului meu. Oricum am apăsat butonul. Chiar şi prin mănuşile dure, vibraţia butonului-trăgaci s-a transmis în braţe când cele patru arce albastre de energie s-au reunit în faţa scutului reflector oval, apoi au străfulgerat prin vid. Am menţinut trăgacele apăsate. Concentrat pe manevrele evazive ca să scape de turbolaserele lui *Halleck*, un droid-*starfighter* a nimerit din greşeală într-una dintre salvele mele. Când e să fii lovit, nici nu ştii de unde vine.

Formaţia inamică a început să se destrame pe măsură ce droizii acţionau evaziv. Propriile noastre *starfighters* – toate şase – au fulgerat pe deasupra noastră în perechi ce se răsuceau şi forfecau în manevre de luptă.

Ne grăbeam către *Halleck* pe cât de repede ne puteau duce motoarele noastre externe. Nava noastră nu fusese câtuşi de puţin destinată unui *dogfight*[10] împotriva unor *starfighters*. Dar asta nu ne-a oprit. Nu ne-a încetinit. Dar nici n-am ajuns acolo.

Au apărut din neant.

Momentul când am ştiut de noii atacatori a fost cel în care nava s-a scuturat sub impactul unor rafale de tun. Un droid-*starfighter* a trecut la nici treizeci de metri de turela mea. Am acţionat comenzile şi am avut încadrate în colimator ampenajele din coada *starfighter*-ului. L-am spulberat instantaneu, dar n-am avut timp să mă bucur de spectacol pentru că ceilalţi au fost peste noi.

Trebuie să fi fost cel puţin jumătate de *wing*[11]: treizeci şi două de nave. Erau *peste tot*. Patru-Unu rotea şi scutura şi azvârlea dintr-o parte în alta nava noastră de luptă: din turelă vedeam ca şi cum întreaga galaxie zvâcnea ea însăşi aiurea în

---

[10] Dogfight – luptă aeriană/în spațiu.

[11] Wing – mare unitate de luptă (aviație).

toate direcţiile, în jurul meu. Tot ce puteam face eu era să mă ţin de comenzile de declanşare a focului şi să încerc să nu-i lovesc pe ai noştri. Tunul meu împrăştia jeturi verzi şi am marcat cel puţin cinci lovituri – două mortale – dar continuau să vină tot mai mulţi.

Am văzut o navă de debarcare cum se despică şi explodează: imense bucăţi din blindajul ei se roteau ca nişte şrapnele și au zdrobit două dintre *starfighters* care i-au provocat explozia. Am văzut un alt LAAT/i în derivă, în tonou lent, cu motoarele oprite, cu scântei ce izbucneau din gaura informă unde ar fi trebuit să se afle cockpitul. Una dintre turele era fărâmată; în cealaltă soldatul se lupta să deschidă trapa de acces. Nu am putut vedea dacă tunarul a reuşit să iasă; un alt *flight*[12] de inamici ne-a înconjurat, iar eu am fost prea ocupat să trag, în loc să mă uit.

Apoi am simţit un şoc care mi-a zguduit turela. Rotaţia galaxiei s-a schimbat şi am ştiut că sunt în budă.

Acest ultim şoc a fost o lovitură de tun laser drept în servomotoarele turelei. Mi-a azvârlit-o cât acolo, departe de navă. Nici măcar nu mai era o turelă. Era doar o bulă de oţel transparent. Rotindu-mă leneş, în derivă prin spaţiul în care se desfăşura bătălia.

Nu-mi făceam nici o iluzie referitor la supravieţuire. Tunarii din turele nu aveau rucsac propulsor; nu era loc pentru aşa ceva. Rucsacul meu se afla în hangarul de pe nava-mamă. Dacă aceasta o mai fi existând.

Din interiorul cupolei mele am urmărit restul bătăliei.

Am văzut cum *Halleck* încasează lovitură după lovitură, până ce o pereche de droizi-*starfighters* au atacat frontal, pintenând Puntea de Comandă.

Am văzut celelalte nouăsprezece nave de desant desprinzându-se de crucişător şi mişcându-se greoi prin grămada de ostili.

Am văzut crucişătorul dispărând în hiperspaţiu.

Am văzut navele de desant zdrobite precum nişte tinichele, răspândindu-şi soldaţii pe orbită. Aceştia erau din infanteria grea şi RP – cei cu rucsac propulsor. Ştiau că vor muri. Aşa că au hotărât cu toţii să moară luptând. Cum de ştiam asta?

Ei sunt fraţii mei. Şi asta aş fi făcut şi eu.

---

[12] Flight – unitate de luptă formată din 2-4 aparate de zbor.

Infanteria grea a deschis focul asupra droid-*starfighters* cu armele lor portative şi cu cele de calibru mic; unii au împrăştiat mine miniaturale şi grenade magnetice cu protoni. Alţii aveau lansatoare de rachete de umăr. Unii dintre RP nu aveau decât carabinele-blaster DC-15, cu care nu puteau face mare lucru împotriva unui *starfighter*, aşa că s-au folosit de rucsacurile propulsoare pentru a se plasa intenţionat în calea navelor inamice. La vitezele de combat orbital de mii de km/oră, un *starfighter* care se lovea de un soldat în armură era ca şi cum ar fi intrat direct într-un asteroid.

Navele de desant au făcut ce au putut ca să ne ajute; acele lansatoare de momeală cu care erau dotate au lansat imense cantităţi de fragmente de durasteel, cu intenţia de a zăpăci senzorii şi interfera cu tirul tunurilor inamice. Aceste fragmente nu aveau viteza şi energia cinetică necesară pentru a penetra armura soldaţilor aflaţi în derivă, dar orice navă inamică ce trece printr-un asemenea nor la vreo 2.000 km/h era terminată.

Dar navele de desant nu veniseră acolo să lupte pentru noi; generalul Windu ordonase ca întregul regiment să debarce pe suprafaţa planetei. Cred că aţi auzit deja despre Bătălia de la Lorshan Pass şi iadul de la Pelek Baw şi tot ce s-a mai întâmplat pe planeta asta.

Eu n-am participat la nici una.

Deşi am tras ultimul foc în bătăliile orbitale.

Majoritatea navelor de desant au fost distruse şi, odată cu ele, şi cele mai multe dintre droid-*starfighters*. Apoi, situaţia s-a liniştit pe orbită.

Cei mai mulţi dintre noi erau morţi.

Soldaţii RP zburau de la un trup aflat în derivă la următorul, adunându-i pe cei ce mai erau vii şi recuperând *pack*-urile de supravieţuire de la *armurile* cadavrelor. Doi soldaţi RP s-au oprit la cupola mea; mi-au oprit rotaţia, dar mare lucru nu mai puteau face pentru mine şi o ştiam cu toţii.

Am fost dirijat în jos, în atmosferă.

Acesta a fost momentul când am văzut ultimul *starfighter* îndreptându-se direct spre noi. Urmărea ceea ce, pentru mine, era lucrul cel mai minunat pe care puteam spera să-l văd vreodată: „şifonată”, plină de găuri, abia târându-se cu un

singur motor – şi acela la jumătate de putere – cu o turelă lipsă şi cealaltă distrusă: o LAAT/i.

LAAT/i *a mea*.

Cu toate rachetele deja lansate, încerca să facă faţă *starfighter*-ului cu focul executat de turelele antipersonal, dar fără prea mult efect.

Dar am avut o surpriză. Pack-urile de celule energetice din turela sferică care menţineau armele încărcate pentru perioade scurte de timp dacă întreaga energie produsă de motoare era dirijată pentru manevre de zbor.

Încă îmi mai rămăseseră două focuri.

Soldaţii RP ce mă stabilizaseră, mi-au rotit turela şi au fixat-o pentru executarea focului, iar eu am ochit nava lider şi am apăsat pe butonul de declanşare a focului…

Şi am nimerit în plin.

Explozia m-a făcut fericit.

Am colectat absolut toţi oamenii, de pe nava mea, cât şi soldaţii PR supravieţuitori în derivă. Nava nu mai era capabilă de zbor atmosferic, aşa că ne-am târât către centura satelitară şi am andocat pe un asteroid. Locotenenţii m-au propus pentru o citare pe ordin de zi.

Pack-urile de supravieţuire ne-au ajutat să respirăm timp de două zile standard – până la venirea forţei de intervenţie Republicane.

Primul lucru pe care l-au făcut aceştia a fost recuperarea fiecărui supravieţuitor.

Pentru că şi noi suntem *echipament*.

Atât timp cât Republica are grijă de noi, și noi vom avea grijă de

